

„... a počujú môj hlas.“ (J 10, 16b) „Keď to počuli, bodlo ich to v srdci.“ (Sk 2, 37a)

„Osemročné dievča v domácej úlobe opísalo svoju rodinu takto: „Doma máme dve izby, dve postele, jedno malé okienko a bielu mačku. Jedávame len večer, keď sa môj otec vráti domov s vreckom plným chleba a sušených rýb. U nás doma sme všetci chudobní, ale môj otec má modré oči, moja mama má modré oči, môj brat má modré oči, a aj mačka má modré oči. Keď sedíme všetci okolo stola, v našom dome akoby bolo nebo.““

Bolo to týždeň pred mojou inštaláciou, keď som v kostoloch začínal kázeň týmto príbehom s príznačným názvom: „Nebo v našom dome“. A včera poobede mi tento príbeh stále znova a znova rezonoval v myšlienkach, akým spôsobom mať nebo aj v tom našom dome? Akým spôsobom prežívať nebo už tu, v našich rodinách, v našich priateľstvách, pri našich stretnutiach? Jednoducho ako mať nebo v duchovnej rodine nášho zboru, ktoré by bolo konkrétne a reálne, a vďaka ktorému by každé naše stretnutie už nebolo „odtrpeným“ časom, ale radosťou.

Možno tou prvou a úplne základnou otázkou na každého a každú z nás bez ohľadu na vek, postavenie atď. je, či aj ja, a či aj ty chceš, aby v našom dome bolo nebo? Či aj ja, a či aj ty chceš, aby sme spoločne prežívali radosť z každej maličkosti, podobne ako to osemročné dievčatko, ktoré síce nemalo hračky, nemalo svoju vlastnú izbu a ani pohodový život, a predsa v modrých očiach svojej rodiny, ba aj mačky, videlo obraz neba... Rozmýšľajme teda nad podstatou.

1.) V prvom dnešnom verši sme počuli úryvok Pánových slov zo záveru Evanjelia o Dobrom Pastierovi: „a počujú môj hlas.“ Počas oboch uplynulých nediel, ktoré sme spoločne slávili, sme o Pánovi Ježišovi Kristovi, ako o Dobrom Pastierovi počuli veľa. Dobrý Pastier, ktorý život kladie za ovce. Dobrý Pastier, ktorý ich neopúšťa. Dobrý Pastier, ktorý hľadá stratenú ovečku. Dobrý Pastier, ktorý sa o ne stará... A ony sa naučili počúvať Jeho hlas, pretože v tomto hlase počujú všetko pre svoj život, pre svoje naplnenie a šťastie.

V Evanjeliu to vyznieva tak pekne, idylicky. Ale, naozaj môžeme počuť Pánov hlas celkom tak reálne, ako Ho počúvali Jeho učeníci? Naozaj môže Pán prehovoriť aj ku nám? Spomínajme... Bol to Mojžiš, ktorý počul, ako sa mu Pán prihovára z horiaceho kra... Bol to Samuel, ktorý počúval Pánovo povolanie... Bol to Izaiáš, ktorý na Pánovo volanie odpovedá: „Tu som ja, pošli mňa!“ (Iz 6, 8b) A detto v Novej Zmluve. Ďalšie a ďalšie povolania spojené

s počúvaním hlasu Pána, tak reálneho a živého, že ľudia Ním zasiahnutí zanechávajú všetko staré a doterajšie a idú za týmto hlasom.

Dnes s odstupom vyše 2000 rokov sú pre nás tieto správy z Písma akoby rozprávaním z ríše fantázie. No môžeme sa zamyslieť, či si ty, niekedy nezažil – nezažila – že je Pán pri tebe a niečo Ti chce naznačiť a povedať. Niekedy to bol možno iba kratučký, prchavý pocit, zážitok, či uvedomenie si duchovného dotyku. A už toto samotné je pre nás dôkazom, že máme v sebe akýsi duchovný „inštinkt“ a spoznávame, že sa k nám Pán milostivo skláňa a hovorí... Spoznávame v tom hlase, pocite, či dotyku Dobrého Pastiera a nie diktátora.

Spoznávame, že Nieкто chce byť naším priateľom, bratom, najbližším, a celý tento vzťah zakladá iba na Láске ako takej. Láске, ktorá ide až do krajnosti a sama sa dáva za svojich priateľov, aby napokon zbúrala bariéry rozdelenia, zbúrala naše škatuľky a úkryty a videla nás takých, akí skutočne sme. Bez masiek, bez okrás, bez divadielka. Ale táto Láska nás nechce iba zbaviť všetkého falošného a zlého na nás. Nechce iba sňať našu ľudskú neúprimnosť a uzavretosť. Nechce iba to... Chce rásť a preklenúť všetko, čo bolo zničené. Či už našou vinou, alebo vinou iných. Hľadá odpustenie, a tam kde ho niet, sa sama ponúka na kríži, aby odpustenie priniesla. A potom vytvára mosty, nové vzťahy a všetko obnovuje.

Čo to znamená v praxi, v mojom a tvojom živote... Na začiatku máme pocit, či sa vôbec Pán môže prihovoriť ku mne, ku tebe, postupom času, hľadaním a počúvaním Pánovho Slova zistíme, že nielenže sa prihovára, ale odrazu čakáme, ako sa nám prihovoria a čo nám povie. Už to nie je neistota, či Pán hovorí, ale istota a hľadanie, ako chce hovoriť v mojom a tvojom živote. Stačí ako Ho chceme počúvať a jednoducho to chceme nie iba raz, či dvakrát, ale neustále. A stačí ak preto urobíme skutočne iba malé kroky: pravidelná úprimná modlitba, čítanie a počúvanie Božieho Slova, a počúvanie Pánovho hlasu aj cez vonkajšie okolnosti, ako napríklad pomoc a dobrá rada od iného človeka... Alebo ako aj dnes, na našom výlete, spoznávanie Pána v spoločenstve bratov a sestier a v chráme Božej prírody.

Chceme mať nebo v našom dome? Stačí ak budeme úprimní. Ak nebudeme hrať „nábožné“ divadlo a žiť „na efekt“, aby iní videli. To nie je duchovný život, to je život v prázdnote a klamstve. Buďme otvorení... Rozprávajme sa o všetkom, čo nás trápi, čo prežívame a zrazu spoznáme, ako sa nám Pán prihovára v druhom človeku, ktorý nás počúva a je tu pre nás. To isté môžeme aj my. Môžeme počuť Boží hlas v plači dieťaťa, ktoré si žiada našu pozornosť. Môžeme počuť Boží hlas v srdci, keď sme pri chorom, či

smutnom priateľovi a sami mu nevieme pomôcť. Môžeme Ho počúvať v úspechoch, ale aj v zlyhaniach, pretože život prináša veľa takýchto každodenných, jedinečných situácií Božieho hovorenia.

Napokon aj tieto slová, ktoré Vám dnes hovorím, sú podmienené mnohými modlitbami, počúvaním, našim vzájomným stretaním sa a rozhovormi. Aj ja potrebujem Vás, aby som mohol byť služobníkom, počúvať, spoznávať a prežívať tie situácie, ktoré formujú našu terajšiu skúsenosť a tento prítomný okamih. A spolu môžeme urobiť veľa veľa, ak sa v úprimnosti rozhodneme pre Pána. Ak s Ním budeme stále častejšie a častejšie, v radoostiach aj v starostiach. Vo víťazstvách i pádoch... Čím viacej budeme počúvať Jeho hlas, o to skôr spoznáme a rozoznáme, že v nás a cez nás koná...

2.) Náš dnešný druhý verš je vlastne našou praktickou odpoveďou na hlas Dobrého Pastiera, ktorý k sebe volá všetky stratené ovečky. Bolo to na prvú Letnicu v Jeruzaleme. Apoštoli naplnení Duchom Svätým, už viacej necítia strach, naopak cítia potrebu ísť von spoza múrov a rozprávajú. A čo hovoria? Podstatu Dobrej správy, čo vlastne urobil pre nás Pán Ježiš Kristus, ako konal zázraky, ako vyučoval, ako bol odsúdený na smrť, a ako napokon vstáva z mŕtvych pre naše spasenie. Napokon Peter zakončí túto prvú apoštolskú kázeň slovami: „*Nech teda vie bezpečne celý dom izraelský, že aj Pánom aj Kristom učínil Boh toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali.*“ (Sk 2, 36)

Evanjelista Lukáš píše, že keď ľudia počuli túto kázeň, „bodlo ich to v srdci“. Spoznali sa takí, akí skutočne boli. A spoznali aj skutočnosť svojho vlastného duchovného prežívania a tápania bez živého vzťahu k Pánovi, a tiež k ostatným ľuďom. Ich srdcia boli doslova prebodnuté bolesťou nad vlastným dovtedajším životom a uvedomením si v moci Ducha Svätého, že aha, toto pre nás urobila skutočná Láska. Toto je naozaj Dobrý Pastier, ktorý za nás dal všetko, len aby sa nám Jeho kríž stal mostom, po ktorom znovu prejdeme naspäť, do otvorenej Božej náruče.

Avšak, vo svojej bolesti pocítili jednu veľmi dobrú a potrebnú vec. Aj to je výsledok počúvania Pánovho hlasu: chceli s tým hneď niečo urobiť. Neodložili to „na potom“. Hneď šli a riešia svoju bolesť a všetko to porušené, čo si začali vo svojich životoch uvedomovať. Našli cestu von. Našli svoj most v kríži nášho Pána. Našli cestu záchrany a obnovy zničeného. A našli aj možnosť znovu sa pozrieť na svoj život, urobiť v ňom kompletnú revíziu a cez apoštolov hľadať riešenie nielen vlastnej bolesti nad minulosťou a prítomnosťou, ale aj hľadaním neba do svojej konkrétnej situácie.

Ak som spomínal, že my sa môžeme stať budúcnosťou v našej konkrétnej realite zboru, ak sa navzájom otvoríme voči Pánovi i voči sebe v úprimnosti, tak o to viac nás k tomu pohýňajú slová o bolesti nad spoznanou porušenosťou v živote. Veď čo viac nás môže preniknúť – prebodnúť – ako skutočnosť, že môj doterajší život za veľa nestál, že bol iba povrchný, občasný divadlo a v skutočnosti žiadna hĺbka? Len prázdnota a nenaplnenie...

A čo viac nás môže úprimne preniknúť – prebodnúť – ako skutočnosť, Pán mňa a teba tak veľmi miluje, že ma nazve priateľom a dá svoj život za mňa, aby mne, či tebe dokázal, že iba On a jedine On je Dobrým Pastierom? Čo sa vyrovná skutočnosti, že máme nádej, že nič nie je stratené, a Pán nás hľadá a chce si nás vyložiť na ramená ako tú poslednú ovečku? Že nás chce zachrániť aj za cenu, že bude vyliať Jeho krv za nás?

Ak teda chceme, a ja som úprimne presvedčený, že chceme mať nebo aj v tom našom dome: v našich životoch, rodinách, zbere i v spoločnosti, tak stačí, ak odpovieme ešte dnes, najlepšie tu a teraz na Pánov hlas. Ak si to neodložíme na potom, ale hneď budeme riešiť podstatné problémy vo svojich životoch. Otvorene a úprimne. A vyvodíme si aj dôsledky: áno, Pane, toto bolo v mojom živote zlé, ja sa toho zriekam a dávam sa do Tvojej moci a vedenia. Tebe patrí, Tebe patrí môj život, moja rodina, moja služba a poslanie, a prosím Ťa, Ty to všetko prenikaj nielen dnes, ale po celý môj život. Ty si nás, Pane, drž v radoostiach i v starostiach, pretože bez Teba znovu padneme do starých koľají. A pomôž nám, aby už ani jeden deň nášho života nebol bez preniknutia Evanjeliom, Tvojim živým hlasom...

Pre nebo v našom dome teda stačí málo: otvorenosť a úprimnosť na ceste za Pánom, ale aj za ľuďmi okolo nás. Slová Evanjelia nám ukazujú hodnoty v našom živote z perspektívy večnosti a ponúkajú nám možnosť zažívať nebo tu, medzi nami, v našom dome. Amen.

Pane Ježiši Kriste, Ty si stále s nami! Miluješ nás a nenechávaš nás osamote. Ďakujeme Ti, že Ťa môžeme toľkými mnohorakými spôsobmi počúvať. Zošli, prosíme, aj na nás svojho Svätého Ducha, a naplň nás žijúcim slovom Evanjelia. A pomáhaj nám, urobiť všetko, o čo nás žiadaš. Amen.